

HONGER

Een toneelspel in vijf bedrijven

door

JULIA ENGELEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Korte St. Annastraat 19 – 2000 Antwerpen
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HONGER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JULIA ENGELEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2021/0220/008
ISBN 9789038516011

© 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

FRANK: zestiger, gehuwd met Conny, vader van Sam en Ester. Arbeider, de populaire deugniet die uitgroeit tot een meedogenloze dictator. Angst om te sterven en hongert dus naar het leven in al zijn aspecten.

CONNIE: vijftig, gehuwd met Frank, moeder van Sam en Ester, altijd in de oppositie. Zij is het gedrag van Frank meer dan moe.

SAM: twintiger, zoon van Frank en Conny, de jonge hengst, gretige groei naar macht.

ESTER: Tiener, dochter van Frank en Conny. De onschuld die revolteert.

MARGO: vijftig, gehuwd met Alain, hoer, altijd in de overlevingsmodus en volger van diegene die voor haar het beste kan zorgen.

ALAIN: vijftig, gehuwd met Margo, wat simpel van geest, speelt dit uit, houdt zich gedeisd en profiteert van iedereen.

VERTELLER, VOICE-OVER OF EEN VAN DE VORIGE PERSONAGES

DECOR

Voorste kamer van het flatje. De wanden kunnen weggelaten worden of er kan een suggestie gegeven worden door enkel kader te gebruiken of een verheven vloer. Achterste wand : een kleine tussenwand, een Toi Toi en een doorgang naar een achterste kamer (niet zichtbaar). Links de buitendeur, rechts de verbindingsdeur met het huis van Alain en Margo. Geen vensters. Een kapotte, versleten sofa in het midden van de kamer met de rug naar het publiek, kleine tafel en enkele stoelen rechts voor.

EERSTE BEDRIJF

VERTELLER: Het jaar 2099. De wereld is om zeep. Bijna om zeep. Het geslacht Homo sapiens, familie Hominidae, klampt zich vast aan het armetierige leven en de gewone sterveling voert iedere dag een strijd om te overleven. Deze wereld draagt teveel mensen. De teller staat op 16 miljard 320 miljoen 856 duizend en twee, drie, vier, vijf, zes zeven... Kortom, er worden veel te veel kinderen geboren. De mensen hebben decennia lang gekweekt als konijnen en deze oncontroleerbare woekering van ongeremde voortplantingslust duurt maar voort. De overheid probeert de boel een beetje in toom te houden en heeft zeventig jaar geleden vrouwen aangeraden maximum één kind op de wereld te zetten. Dat heeft niet geholpen. Eéntje is geéntje. Het natuurlijk instinct om zich voort te planten is te sterk. DNA moet verspreid worden, generatie na generatie. Dus zo'n dertig jaar geleden is de aanradingspolitiek verworpen en is het een wet geworden. Niet meer dan één kind. Een tweede kind wordt niet erkend, heeft geen rechten, is onzichtbaar, bestaat niet. Ook die wet heeft niet geholpen. Er blijft volk bijkomen, vooral onder de armen en de tweede, derde, vierde kinderen kweken ook vrolijk mee. Geen rechten en dus ook geen plichten, redeneren zij. Voedsel wordt schaars en duur. Alles is op de bon. Verse worteltjes of radijsjes moet je onder een microscoop zoeken. De zee heeft grote delen land overspoeld of verzilt en door de intensieve landbouw zijn gronden verarmd, bossen bijna verdwenen en is de veeteelt ingestort. Gelukkig voorzien wakkere producenten een alternatief om de bevolking te voeden, om ze in leven te houden. De rantsoenkoeken. Vaak het enige voedingsmiddel dat te koop wordt aangeboden. En bonen. Witte bonen, rode bonen, bruine bonen, zwarte bonen, labbonen, wierbonen, duivenbonen... ze doen menige buiken rommelen en pruttelen.

(Frank ligt op de bank die met de rug naar het publiek staat, midden in de kamer. We zien Franks armen en handen erboven uitsteken. Hij houdt een erotisch magazine vast. Hij heeft er duidelijk plezier in.)

FRANK: Wat een tetten! *(fluit)* Zo maken ze ze niet meer. *(volgende bladzijde, gromt voldaan.)* En wat een knoppen! Dit moet ik aan Alain laten zien. Zijn vrouw is zo plat als een deur. *(Hij draait zich op de buik. We zien een stukje van zijn hoofd langs zij uitsteken, het magazine. Bladert. Gromt, steeds harder. Hij gaat plots op zijn knieën zitten. We zien zijn hoofd boven de slaapbank.)* Om in te bijten. Opeten zou ik ze. Hete slavets. Verdoeme, ik sta zo heet als de

twaalfurenzon. *(roept) Alain! Alain! (Alain op via tussendeur. Verward en sloom.)* Alain, zie hier eens.

ALAIN: *(mak)* Schoon.

FRANK: Schoon. Dan voel je toch leven tussen de benen. Dan voel je de begeerte in je jongeheer. Dan wil je palen en pompen.

ALAIN: *(mak)* Ja. *(Krabt zich in zijn kruis, kijkt verward rond en af via tussendeur.)*

FRANK: *(roept na)* Een man moet toch leven! *(in zichzelf)* Dode dwaas. *(gaat op de slaapbank staan. Hij trekt aan zijn broek om ze open te doen. Net als hij zijn broek heeft laten zakken, gaat de buitendeur open en komt Ester op. Frank laat zich gauw op zijn knieën vallen.)* Kan je niet kloppen! *(Ziet dat het zijn dochter is.)* Ha, dag Esterke. *(Ester trekt woedend het mondmasker af en brult van woede. Ze loopt de achterkamer in. Frank kijkt zijn dochter verwonderd na, wacht even, staat op en loopt naar de opening naar de achterkamer. Hierbij houdt hij zijn broek op. Opnieuw een woeste brul van Ester. Frank blijft er stoïcijns onder.)* Oké. *(Hij kijkt of de kust veilig is en laat dan zijn broek zakken, hobbelt naar de bank om het magazine te pakken. Buitendeur gaat open en Conny komt binnen. Frank roefelt zijn broek omhoog en terwijl Conny babbelt, probeert hij het magazine achter zijn hemd te stoppen.)*

CONNY: *(Neemt het mondmasker af.)* Het slechte nieuws is, ik heb enkel een half pak koeken kunnen kopen en dat heeft me de helft van onze voedselbonnen gekost. Het goede nieuws is, deze avond worden er nieuwe groenten geleverd; radijsjes en boontjes. Ik weet het, alweer bonen, maar ze zijn voedzaam en vullen de maag. Hopelijk heb ik nog genoeg bonnen voor een paar tomaten. Bonen in tomatensaus, dat is lang geleden, hè? ... Wat doe je daar, Frank?

FRANK: Nikske, nikske. Kramp. In mijn been. Bonen, hè?

CONNY: Misschien deze avond. *(Bezorgd naar hem toe. Voelt aan zijn voorhoofd.)* Je hebt de gloed van een kolenvuur op je gezicht. Ben je ziek?

FRANK: Ik ben zo gezond als een viske.

CONNY: De vissen zijn allemaal dood gegaan.

FRANK: Niet zeuren, Conny. Er is niks aan de hand.

CONNY: *(koeken op tafel)* Ik heb gelijk. De vissen zijn allemaal dood gegaan. Je bent helemaal klam. Dit is niet het moment om ziek te worden, Frank. Je moet gaan werken. Ik heb voedselbonnen nodig. *(Ze draait zich naar Frank en ziet hem daar nonchalant staan. Achterdochtig)* Wat heb je gedaan?

FRANK: *(Hij haalt zijn schouders op.)* Mijn goesting gedaan. Bijna mijn goesting gedaan. *(Broek zakt af.)*

CONNY: Heet varken. Krijg jij er dan nooit genoeg van? Waarom ben ik in godsnaam met jou getrouwd?

FRANK: Jij wou je goesting doen met een werkende man.

CONNY: Ja. En daar ben ik gauw van teruggekomen.

FRANK: Dat is waar. Jij bent de meest steriele en correcte vrouw die ik ken.

CONNY: Coïtus wordt afgeraden door de overheid.

FRANK: Ja, en jij past alle wetten van onze fantastische leiders foutloos toe. Als een dode leven noem ik dat. Ik trek mij daar niks van aan.

CONNY: Jij trekt je van geen enkele wet iets aan.

FRANK: Moet jij trouwens als echtgenote je plichten niet vervullen? *(Pakt haar vast.)*

CONNY: *(Duwt hem weg.)* Daar zeg je het. Echtgenote. Een mooi woord dat jij ontaard hebt door die oneindige honger van jou. Pakken om te pakken, extreem veel pakken past meer bij jouw visie op de echtelijke plichten.

FRANK: Vroeger was je nochtans een loopse teef. Waarom wil je niet meer, Conny?

CONNY: Omdat jij altijd wil. Die wansmakelijke honger van jou vreet mijn goesting op.

FRANK: Is mijn huis gevuld met dode dwazen? Het zit in mijn genen om hongerig te zijn, meer te willen, beter, groter, sneller. De natuur van onze menselijkheid eist het van ons. Onbegrensbare honger die enkel gestild kan worden met de dood. Wens je me dood, Conny?

CONNY: Dat zou pas een happy ending zijn.

FRANK: De meeste vrouwen krijgen juist goesting als ze een ferme vent zien staan met zijn broek op zijn enkels. *(Draait demonstratief met zijn heupen.)*

CONNY: *(Ze bekijkt Frank met minachting.)* Kakgat.

FRANK: Merci.

CONNY: Verdomme Frank, doe je broek toe! En moet jij nog niet gaan werken?

FRANK: Ik sta met de nachtshift samen met de Seppe. We moeten de turbines van het Oostveld nazien. *(Broek dicht.)*

CONNY: Ik heb honger.

FRANK: *(verheugd)* Ha ja?

CONNY: *(Kijkt in de pot op tafel.)* Hoeveel heb jij daarvan gegeten?

FRANK: *(Niet wat hij verwacht had.)* Een paar lepels, dat is al.

CONNY: De pot is bijna leeg! Ik heb honger.

FRANK: Eet dan. Als ik honger heb, eet ik.

CONNY: Ja en jij hebt altijd honger. Je bent erger dan die teringlijders op straat. Die eten zelfs elkaars luizen op.

FRANK: Hoe was 't op straat?

CONNY: Hoe zou het geweest zijn op straat? Wat denk je? Zoals het altijd is op straat. Te weinig zuurstof en te veel volk. Trekken en duwen, duwen en trekken.

FRANK: *(In Conny's rug, kijkt in het blad)* Interessant. Duwen en trekken.

CONNY: *(Ze gaat zitten en begint smakelijk havermoutpap uit de pot te eten.)* Er hangt een broeierige waas van verdorvenheid en verrotting in de straten. Het walmt en verstikt ieder longblaasje en doet je snakken naar nog meer lucht vol verrotting. Bacteriën en virussen, spuug en snot gemengd met de eindeloze buikloop van miljoenen mensen. Inademen op eigen risico. Ik zag honderden mensen overgeven.

FRANK: Interessant. Overgeven. *(Met zijn hand in zijn broek.)*

CONNY: De massa stond en masse te kokhalzen. De meesten tevergeefs want hun magen zijn leeg en buiten bloed en gal is er niets meer om over te geven.

FRANK: Interessant. Bloed en gal.

CONNY: Ik ben blij dat ik heelhuids ben thuisgekomen. Luister je wel?

FRANK: *(Zucht, hand uit de broek.)* Ieder woord. Duwen en trekken, overgeven, bloed en gal.

CONNY: Juist. Ik wil niet zeuren, maar...

FRANK: Je gaat zeuren.

CONNY: Je was beter meegekomen naar het verdeelpunt in plaats van je goesting te doen.

FRANK: Je bent aan 't zeuren. Bijna mijn goesting doen.

CONNY: Dat is hetzelfde. Ik heb er allemaal schoon genoeg van. Hoor je wat ik zeg, schelm? Schoon genoeg. Hier heb ik twintig jaar geleden niet voor getekend. Je bent niet meer dan een neanderthaler, een hitsige neanderthaler.

FRANK: *(in zichzelf)* Zeur, zeur, zeur, zeur, zeur.

CONNY: Akkoord, je gaat werken. Gelukkig dat je gaat werken. Dat moest er ook nog aan mankeren dat je alle dagen thuis zou liggen, en je goesting zou doen van 's morgens tot 's avonds. Dat jouw piet er nog niet afgevallen is...

FRANK: *(in zichzelf)* Zeur, zeur, zeur, zeur.

CONNY: Mijn moeder heeft mij nog zo gewaarschuwd. En ik die dacht dat ik een goede slag geslagen had. Een vent met een beroep. Is dat tegengevallen. De grootste teleurstelling uit mijn leven. Dit moet ophouden. Nikse meer van dat... van dat, je weet wel.

FRANK: *(hardop)* Zeur, zeur, zeur, zeur.

CONNY: *(recht)* Wat zei je daar?

FRANK: Ik luister met volle aandacht. *(Blad achter zijn rug.)* Ons Esterke is thuis gekomen.

CONNY: En? Hoe is het afgelopen?

FRANK: Ze liep direct naar achter.

CONNY: Zag ze er blij uit?

FRANK: Ze liep direct naar achter.

CONNY: Heeft ze iets gezegd?

FRANK: Ze liep direct naar achter!

CONNY: Wat heb ik eigenlijk aan jou? *(naar achterkamer. Frank zoekt naar een plaats om het erotisch blad te verstoppen. Net als hij het magazine onder de bank wil steken, komt Sam op via buitendeur. Hij propt het blad vanachteren in zijn broek, hemd erover.)*

FRANK: En? Wat zeggen ze? Heb je de job?

SAM: Ik heb niemand van de leiding kunnen spreken, pa. Daar stonden misschien 500 mannen, kansloos, zichzelf verlagend tot bedelaars. Toen na vijf uur de deur eindelijk openging, pikten ze er lukraak iemand uit. De rest kreeg geen blik, geen aanmoediging, geen hoop, niks.

FRANK: Jullie hadden de fabriek moeten bestormen, verdomme. De pakkenmannen eruit, het volk erin. Ze behandelen ons als stront. Volgende keer heb je misschien meer geluk.

SAM: Morgen ga ik naar de nieuwe fabriek waar ze forse kerels met een sterke maag zoeken.

FRANK: De nieuwe fabriek in 't zuiden? Pas maar op, Sam. Ik heb horen zeggen dat arbeiders er wel naar binnen gaan, maar niet naar buiten komen. Wat maken ze daar eigenlijk?

SAM: Geen idee. Maar aangezien ze altijd volk zoeken, moeten de zaken

daar goed draaien. Op straat is het slecht.

FRANK: Ik weet het. Trekken en duwen, overgeven, bloed en gal.

SAM: Ja. Het lijkt of er de voorbije nacht een miljoen mensen zijn bijgekomen in de stad. In sommige straten liggen ze drie, vier rijen dik langs de gevels te stinken. Die vuile mestkevers grijpen naar je broekspijpen of je schoenen. Ik heb er een paar hun tanden uitgestampt.

FRANK: De situatie loopt uit de hand daarbuiten. Waarom doet de overheid daar niks aan? Aan dat overbodig volk. Al dat voedsel dat zij verbruiken, dat zijn weggesmeten grondstoffen. Ons leven zou er heel anders uitzien als wij ons eten niet moesten opofferen voor die profiteurs. Wij werken voor onze voedselbonnen, eerlijk zweet. Zij krijgen de rantsoenkoeken gratis toegeworpen. Ons werk, ons recht. *(Roept naar achteren.)* En als ik wil eten, dan eet ik!

SAM: Is er eten? *(Kijkt in de pot.)*

FRANK: Je moeder heeft alles opgegeten.

SAM: *(Roept naar achteren.)* Wat eten we? Wanneer eten we? Duurt het nog lang?

FRANK: Pas op, ze is op het oorlogspad gewoon omdat ik bijna mijn goesting had gedaan.

SAM: Zeur, zeur, zeur, zeur, zeur. Een man moet zijn goesting kunnen doen.

FRANK: Juist. Daar zijn wij voor gemaakt. *(Pakt het magazine.)* Kijk wat ik heb gevonden.

SAM: *(kijkt)* Tetten! Wat een vondst. Pa, jij weet tenminste wat belangrijk is in het leven.

ESTER: *(op vanuit achterkamer.)* Nee ma, het is hopeloos. *(Sam duwt het boekje in Franks handen, die het onder zijn hemd foefelt.)*

CONNY: *(op)* Je moet gewoon nog wat geduld hebben. Je bent nog jong.

ESTER: Ze geven mij nooit toestemming.

CONNY: Tuurlijk wel. Volgend jaar, wat zeg ik, volgende maand ben jij aan de beurt.

ESTER: Ze zeiden dat niet iedere vrouw gezegend kan worden met een kind.

CONNY: Jij bent niet iedere vrouw. Jij bent gezond, jong, energiek...

ESTER: Dat doet er allemaal niet toe, ma.

FRANK: Wat hebben ze gezegd? Hebben ze neen gezegd?

CONNY: Ja.

FRANK: Ze hebben ja gezegd!

ESTER + CONNY: Neen!

ESTER: Luister jij dan nooit, pa? Ze willen mij niet! Ik ben een tweede kind. Ik mag geen kind krijgen! Nooit!

SAM: Dat wist je toch op voorhand, domme gans.

ESTER: Ik ben niet dom!

SAM: Jij bent oerdom. Het brein van een tweede kind is onderontwikkeld. Dat weet iedereen. Onze voorzegger genetica had het erover. Een heel onderzoek waarin tweede kinderen uitvoerig waren getest. Ze bleken oerdom.

ESTER: Die voorzegger is zelf oerdom. Ik ben niet dom!

CONNY: Natuurlijk niet. Als zij scholing had gehad gelijk jij, Sam, dan was ze net zo slim. Tweede kinderen worden dom gehouden.

ESTER: Ik ben niet dom!

SAM: Er is vast een geldige reden waarom jij geen kind mag hebben. Je bent niks belangrijk, niet in dit huis en daarbuiten zeker niet. Wie ben jij om een kind te krijgen? Niemand. Ze verbieden het je niet voor niets, uilskuiken.

FRANK: Verbieden, verbieden. Ze kunnen de boom in met hun regeltjes. Je moeder en ik hebben ons daar ook niks van aan getrokken.

CONNY: Dat is waar. Ze zeiden dat het niet wenselijk was en je vader zei...

FRANK: Kus de kloten. Wij deden ons goesting. En toen was Sam er en drie jaar later kwam jij.

SAM: Het achterlijk zwijntje.

ESTER: Pa! Laat Sam ophouden. Ik ben niet achterlijk. Zeg hem dat ik even slim ben als hij. *(tot Sam)* Ik ben even slim als jij.

SAM: Deuh.

ESTER: En ik ben even belangrijk als jij.

SAM: In je dromen. Pa, leg dat tweede kind eens uit waar in dit gezin haar plaats is.

FRANK: Wel ... eù... tweede kinderen zijn nooit zo belangrijk als eerstgeborenen, maar Esterke, je bent een verdienstelijke tweede keus.

CONNY: Nu is het genoeg geweest. Wij zien elkaar allemaal even graag. Iedereen is belangrijk. *(Sam naar buitendeur.)* Hela, waar ga jij weer naar toe?

SAM: Ze doen een werving bij de ordetroepen. En als ik aangeworven word, kom ik direct met mijn peloton naar hier om de boel op te kuisen. *(af)*

CONNY: Sam! Kom terug! Kom onmiddellijk terug! *(tot Frank)* Zeg jij nu ook eens iets.

FRANK: *(Roept Sam na.)* Breng een bosje radijsjes mee! Wat een kerel. De beste zoon ooit.

ESTER: Sam, Sam, Sam. Het is altijd en alles Sam. Hij is jullie god. Ik beteken niks.

FRANK: Je overdrijft. Hebben wij je niet altijd te eten gegeven?

CONNY: Jij bent voor ons zo belangrijk als Sam. Tweede kind of niet. Nou ja, bijna zo belangrijk. En maak je maar geen zorgen. Dat kindje komt er.

ESTER: Je snapt het niet. Ik mag geen kind omdat jullie je niet aan de voorwaarden hielden.

FRANK: Daarbuiten houdt niemand zich aan de voorwaarden. Die krankzinnige parasieten zetten het ene kind na het andere op de wereld. Die houden zich niet aan de regels. Waarom zouden wij?

ESTER: Ze hebben me een rode kaart gegeven.

CONNY: Neen!

FRANK: Verdomme.

ESTER: Volgende week al.

CONNY: Neen.

FRANK: Verdomme!

ESTER: Harde tijden vragen om harde maatregelen zei de overste. Er is een telling geweest. We zijn met meer dan 16 miljard mensen die op de resten van een stervende Aarde leven. Te veel. Om de overbevolking aan te pakken, wordt één vrouw op twee gesteriliseerd. *(Begint te huilen)* Ik ben een tweede kind, niet opgeleid, kom genetisch uit de verkeerde genenpoel...

FRANK: Er is niks mis met mijn genen!

ESTER: Ik ben overbodig. Erger, ik ben teveel. Jullie hadden mij nooit moeten laten geboren worden. *(af, huilend, naar achterkamer)*

CONNY: Zie je nu wat ervan komt? Wij doen ons goesting. Jij deed je goesting. *(af achterkamer)*

FRANK: Daar waren er wel twee voor nodig! En als ik zeg dat ze een kind mag krijgen, komt er een kind! Wie is hier de man des huizes? Toch zo 'n stomme overste niet? *(Wil op stoel gaan zitten. Recht verend)*

omwille van het magazine. Hij doet het open en bijna onmiddellijk zit hij met zijn aandacht bij de foto's.) Wat een bollen.

MARGO: *(Op via de tussendeur.)* Dag Frank.

FRANK: Verdomme! *(Magazine achter de rug.)* Kan jij niet kloppen?

MARGO: Ik kom kakken.

FRANK: Kloppen!

MARGO: Ik moet dringend.

FRANK: Wat is er mis met het openbaar toilet?

MARGO: Ik moet dringend!

FRANK: Ga naar het openbaar toilet!

MARGO: Bij de publieke wc's stikt het van de vliegen. Daarom kom ik naar hier. En ik wil je er aan herinneren dat dat de afspraak was. Jullie kregen de helft van ons huis, inclusief badkamer en toilet, wij mochten ons hier komen wassen en de *Toi Toi* gebruiken.

FRANK: Krijgen is niet het juiste woord. We betalen genoeg voor die kapotte wasbak en voor dat hok dat jij wc noemt.

MARGO: Jullie stonden op straat na de geboorte van Ester. Twee kinderen, wat een gedacht. Wij staken onze nek uit voor jullie en...

FRANK: En jij steekt hier nu om de haverklap je kont uit.

MARGO: Afspraak is afspraak en als het jou niet aanstaat, kan je altijd vertrekken. Er zijn genoeg kandidaten voor twee kamers en een wc. Meer dan genoeg. *(Wil naar achteren, ziet dan dat Frank iets achter zijn rug houdt.)* Wat heb je daar?... Achter je rug?

FRANK: Een ... een magazine. Over turbines. Vakjargon.

MARGO: Een magazine begot. Dat is geleden van in mijn kindertijd dat ik dat nog gezien heb. Laat zien.

FRANK: Allemaal schroeven en moeren. Saaie kost. Moest jij niet naar het toilet?

MARGO: Het kan mij niet schelen wat erin staat. Ik heb in geen eeuwen zoveel papier gezien. Kom, laat zien. *(Grijpt het magazine.)*

FRANK: Het is niet wat je denkt, Margo.

MARGO: Schroeven en moeren hè? ... Wat een tetten!

FRANK: Ja hè, om in te bijten. Daar zijn die van jou ...

MARGO: Die van mij? Watte?

FRANK: Nikske.

MARGO: *(bladert)* Allemaal blote madammen. Waar zijn de blote venten?

Een halfnaakte vrouw, twee halfnaakte vrouwen, een vrouw in een veel te kleine bikini, een vrouw in de zee. Die komt met kanker thuis. In zee gaan liggen, wat een gedacht.

FRANK: Dat is toch schoon. Vrouw in de branding.

MARGO: Dat wordt vrouw met branding. Dat lieflijke bruisende water trekt regelrecht haar baarmoeder binnen waar het brandt zo heet als het vagevuur. Nooit zal zij kinderen baren want haar baarmoeder zal uit haar lijf wegteren tot er alleen rottend, stinkend slijm achter blijft. En jij wordt heet van die ellende?

FRANK: Het is het gedacht dat telt. En mijn gedacht is optimistischer dan dat van jou.

MARGO: Papier. Schoon kleuren. Wat vettig. (*Ruikt eraan.*) Ruikt naar... naar venten. Zulke boekjes zijn verboden. Dat weet je toch. Al meer dan vijftig jaar.

FRANK: Ik berokken er niemand last mee. Het is voor ... voor eigen gebruik, om mijn goesting te doen.

MARGO: Ze zijn verboden omdat het het losbandig leven zou bevorderen.

FRANK: Verboden. Stomme regeltjes die het gewone volk tam moeten houden. Awel ik ben niet tam. Mij kunnen ze niet africhten, zoals, zoals... Conny.

MARGO: Conny? Tam? Als ik dit boekje aan Conny laat zien, zal ze zeker niet tam zijn. Of aan de wijkverantwoordelijke. Of aan een overste.

FRANK: Zoveel trammelant om een boekje. Je mag het altijd van me lenen.

MARGO: (*sarcastisch*) Fantastisch. Waag het niet dit aan Alain te laten zien. (*Smijt hem het boekje toe.*) Geile, vieze smeerlap. (*af in Toi Toi. De deur laat ze openstaan.*)

FRANK: (*Roept na.*) En gebruik je eigen toiletpapier!

MARGO: (*Hoofd om de hoek.*) Dat heb ik niet bij.

FRANK: Profiteur.

MARGO: (*hoofd weg*) Geef mij die vrouw die in de zee ligt te sterven.

FRANK: Ik geef je geen blad uit mijn boekje. Zulke foto's zie je nooit meer. Het zijn allemaal natuurbeelden. (*Alain terug op via tussendeur. Hij gaat voor de open deur van de Toi Toi staan.*)

MARGO: Natuurbeelden. Dat is immers allemaal niet echt. De zee niet, de vrouw niet en die borsten al helemaal niet.

FRANK: Dit boekje is van 2030, zeventig jaar oud. Toen waren de zeeën

nog gezond, vis en al, en zo blauw als saffier.

MARGO: Vandaag zijn de zeeën rood van de algen. Eerst gaat je maag eraan, dan je darmen en tenslotte je hersenen. O god, ik zit met een stop. *(roept)* Dit gaat effekes duren! Ik zit met een stop! *(Kreunt overdreven.)*

FRANK: Wil ik je wat zeewater brengen?

CONNYP: *(Kijkt Toi Toi binnen.)* Ben jij dat, Margo?

ALAIN: Ze zit met een stop.

MARGO: Ik heb zeker al veertien dagen geen fruit of groenten gegeten, alleen die stinkende rantsoenkoeken. Zelfs geen haverzemelen.

CONNYP: Och arme. Sukkelaar. Weet je wat? Straks leveren ze radijsjes en bonen. Eet deze avond met ons mee.

FRANK: Wat! Laat het zijn! Er is daarbuiten al een tsunami van profiteurs die ons voedsel opeet en onze stad onveilig maakt. En om dan in mijn eigen huis...

CONNYP: Ja, ja, ja. Blaas uw eigen niet zo op.

FRANK: Dat ze zelf om groenten gaat.

CONNYP: Doe niet zo onbeleefd. Ze ziet af. Twee weken zonder groenten.

MARGO: *(met het hoofd om de deur)* En fruit.

CONNYP: En fruit.

FRANK: Ik heb zelf in geen jaren fruit gezien.

ALAIN: Ze zit met een stop.

MARGO: Juist. *(met het hoofd om de deur)* En nikske vezels.

CONNYP: Dan is het toch normaal dat een mens niet kan afgaan.

MARGO: *(met het hoofd om de deur)* Al bijna vier dagen niet.

FRANK: Zitten en duwen! *(tot Conny. Hij zwaait argeloos bevestigend met het magazine.)* We hebben zelf bijna niks. En wij moeten voor vier man eten zoeken. Zij zijn maar met hun tweeën.

CONNYP: Ja, en hoe komt dat? Jij moest je goesting doen.

FRANK: Onze Sam is bijna de deur uit. Dan zal het gemakkelijker gaan. En Esterke kan werk zoeken. Dan hebben we meer bonnen, meer eten.

CONNYP: Werk zoeken. In welke heilige geloof jij nog? Werk zoeken. Er leven in deze stad meer dan 800 miljoen mensen. Officiële mensen en daar hoort ons Ester niet bij. Die willen allemaal werk. En omdat zij een tweede kind is, heeft ze niet mogen studeren, komt ze niet in aanmerking voor een werkopleiding en zal ze voor de rest van ons

leven op ons kap leven. En onze Sam... Waar zou hij moeten wonen? De stad zit vol. Neen, onze Sam woont hier ook voor de rest van ons leven. Allebei dus. Op ons kap. Dat zijn de gevolgen van uw goesting doen.

MARGO: *(Met het hoofd om de deur.)* Dat komt door dat boekje. Daar krijgen mannen goesting van.

FRANK: Zitten en duwen, verdomme!

CONNY: Boekje? Welk boekje?

MARGO: *(Met het hoofd om de deur.)* Dat hij achter zijn rug probeert weg te steken.

FRANK: *(naar deur toe)* Verdomme, verdomme. *(Hij smijt de deur van de Toi Toi dicht. ... Grijnst onnozel)* Het is niks, Connyke. Niks om je zorgen over te maken.

MARGO: *(roept)* Zee met zeemeermin.

FRANK: Ga je nu je smoel houden? *(Alain doet de deur van Toi Toi open en gaat ervoor staan kijken.)*

CONNY: Zeemeermin? Wat is een zeemeermin? Laat mij dat boekje eens zien.

FRANK: Liever niet.

CONNY: Laat zien.

FRANK: Je gaat er niet van kunnen slapen.

MARGO: Dat is waar! Slaap krijg je daar niet van!

CONNY: Laat zien, Frank.

FRANK: Je gaat je er in opwinden. En dat is niet goed voor de huiselijke sfeer.

MARGO: O god, hij komt. Hij komt!

FRANK: Moet de hele straat jou horen? Ze had toch naar de publieke wc's kunnen gaan.

CONNY: Frank, hou op met rond de pot te kletsen. Geef mij dat boekje.

FRANK: Welk boekje?

CONNY: Dat met die zeemeermin. *(Pakt het af.)*

ALAIN: *(Kijkt mee.)* Schoon bollen.

CONNY: Wat is dit? *(Ze slaat hem met het boekje om de oren.)* Wat voor de verdommenis is dit? Waar komt dit vandaan? Wat doet dit in ons huis? Besef jij wel wat er ons boven het hoofd hangt als ze dit vinden?

FRANK: Connyke, begin weer niet te zeuren.

CONNY: Loop dan niet met blote vrouwen te zwaaien!

MARGO: Ja! Hij is eruit. Halleluja!

FRANK: Je zou denken dat ze een satelliet gelanceerd heeft.

CONNY: Antwoord op mijn vraag!

FRANK: Dewelke? Je hebt er zoveel gesteld.

MARGO: Hier is geen wc-papier!

FRANK: Had het dan meegebracht!

MARGO: (*Hoofd eruit.*) Conny, geef mij dat blad met die vrouw in zee.

FRANK: Van mijn boekje blijf je af.

CONNY: (*Scheurt blad eruit.*) Dit hier? Met die vrouw die haar eigen aan 't vergiftigen is? (*Geeft haar het blad.*)

MARGO: Merci. Amai, dat schuurt.

FRANK: Verdomme. Dat had ik op de zwarte markt voor veel bonnen kunnen verkopen. Nu is het een beschadigd goed.

CONNY: Jij bent ook beschadigd. Ferm beschadigd. Waarom zit jij met bolle ogen en een broek vol goesting naar blote vrouwen te kijken? Nu? Nu Ester het zo moeilijk heeft. Ze is kapot van verdriet?

FRANK: Wat kunnen wij er aan doen dat ze geen kinderen mag krijgen? Ze kan het toch omzeilen? Gelijk wij twintig jaar geleden. Hier seh. Ze pakt dit boekje, gaat de straat op en vraagt een leuke jongen om erin te kijken. En voilà, het is direct koekenbak. Als ze vol steekt, komen ze te laat. Het is toch waar, hè Alain? Kom Alain, zeg je gedacht eens.

ALAIN: Esterke is ook schoon.

FRANK: Voilà. Onze Alain vat het allemaal perfect samen. Ester is een schoon kind. Dat kan niet mislukken.

CONNY: Een leuke jongen op straat. Hoor daar, een leuke jongen op straat. Ik geloof dat jij andere kerels ziet dan ik. Ze zijn daarbuiten allemaal krankzinnig. De verstikkende rook van de rantsoenfabriek zorgt voor gatenkaas in de kop. En jij hebt, geloof ik, meer dan genoeg uitlaatgassen opgesnoven.

FRANK: Moet jij altijd zeuren? Als ik zeg dat Ester een kind gaat krijgen, gaat ze er eentje krijgen. (*Margo op, deur dicht van Toi Toi, Ester staat daar te luisteren.*)

MARGO: Mag Ester geen kind krijgen? Dat was te verwachten. Een tweede kind heeft geen rechten. Dat wist je toen je eraan begon.

FRANK: Het is zo'n schoon kind. En gezond. Nooit een dag ziek geweest. Als ze drachtig is, zullen ze bijdraaien.

MARGO: Bijdraaien. Zet dat maar uit je kop. Ik hoor dat ze vrouwen die tot zeven maanden zwanger zijn van 't straat oppikken en aborteren. Ze gooien de foetussen gewoon op een hoop. En de vrouw wordt in het kraambed gesteriliseerd. Ze halen zelfs de baarmoeder weg, zodat er zeker geen kans op herstel is. Neen, ze zullen niet bijdraaien. Of er moet iets serieus tegenover staan.

CONNY: Zoals wat?

MARGO: Die superintelligente ouders mogen natuurlijk twee kinderen, soms drie. En als je veel geld hebt, koop je een tweede kind. Of je DNA moet superieur zijn. Of, wat ook kan, heb ik gehoord, één van de grootouders offert zich op.

FRANK: Opofferen?

MARGO: Ja, naar de uitdovingskliniek. Spuit erin en gedaan. Als het kerngezin klein blijft, mag er soms, ik zeg soms een kind bijkomen.

ESTER: Dus er is een kans dat ik een kindje mag krijgen?

CONNY: *(tot Frank)* Ja, er is een kans maar je vader gaat eraan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze